

Червона Шапочка

Жила-була маленька дівчинка. Була вона скромна й добра, слухняна й працююча. Мати не могла натішитися, що в неї росте така помічниця: дочка допомагала їй по господарству, а коли вся робота була зроблена, читала матері щось уголос.

Усім подобалася ця мила дівчинка, але більше всіх її любила бабуся. Пошила вона якось із червоного оксамиту шапочку й подарувала її онучці на іменини.

Нова шапочка дуже любила дівчинці, і за те, що від того дня ніякої іншої вона носити не хотіла, люди прозвали її Червоною Шапочкою.

Одного разу мати вирішила спекти пиріг.

Замісила вона тісто, а Червона Шапочка нарвала яблук у саду. Пиріг вдався на славу! Подивилася на нього мати та й каже:

— Червона Шапочко, ходи-но провідати бабусю. Покладу я тобі в кошинок шматок пирога й пляшку молока, віднесеш це їй.

Зраділа Червона Шапочка, тут же зібралася й вирушила до бабусі, яка жила на другому кінці лісу.

Мати вийшла на ґанок провадити дівчинку й стала її напутнювати:

— З чужими, доню, не розмовляй, з дороги не звертай.

— Не турбуйтеся, — відповіла Червона Шапочка, попрощалася з матір'ю й вирушила через ліс до дому, де жила бабуся.

Йшла Червона Шапочка дорогою, йшла, та раптом зупинилася й подумала: «Які гарні квіти тут ростуть, а я й не дивлюся навколо, як дзвінко співають птахи, а я наче й не чую! Як же добре тут, у лісі!»

Справді, крізь дерева пробивалися сонячні промені, на галявинах пахли прекрасні квіти, над якими порхали метелики.

І Червона Шапочка вирішила:

«Принесу-но я бабусі разом із пирогом ще й букет квітів. Їй, мабуть, буде приємно. Ще ж рано, я до неї завжди встигну».

І вона звернула з дороги прямо в лісову нетрі й стала збирати квіти. Зірве квітку й подумає:

«А далі он росте ще гарніша», — і до тієї побіжить; і так уходила вона все глибше й глибше в ліс.

Йде дівчинка лісом, збирає квіти, співає пісеньку, раптом назустріч їй лютий вовк.

А Червона Шапочка зовсім його й не злякалася.

— Привіт, Червона Шапочко! — сказав вовк. — Куди це ти зібралася так рано?

— До бабусі.

— А що в тебе в кошику?

— Пляшка молока й пиріг, ми з мамою його спекли, щоб порадувати бабусю. Вона хвора й слабка, нехай одужує.

— Червона Шапочко, а де живе твоя бабуся?

— Трохи далі в лісі, під трьома великими дубами стоїть її хатинка.

— Щасливої тобі дороги, Червона Шапочко, пробурмотів вовк, а про себе подумав: «Чудова дівчинка, ласий був би для мене шматочок; смачніший, мабуть, ніж старенька; але, щоб схопити обох, треба справу вести хитріше».

І він що є духу помчав найкоротшою дорогою до бабусиного дому.

Йде Червона Шапочка лісом, нікуди не поспішає, а сірий вовк уже стукає до бабусі в двері.

— Хто там?

— Це я, Червона Шапочка, принесла тобі пиріг і пляшку молока, відчини мені,
— відповів вовк тоненьким голоском.

— Натисни на засув, — гукнула бабуся, — я дуже слабка, підвестися не можу.

Натиснув вовк на засув, двері відчинилися, і, ні слова не кажучи, він підійшов прямо до бабусиного ліжка й проковтнув стареньку.

Потім вовк одягнув її сукню, чепець, ліг у ліжку й задернув полог.

А Червона Шапочка все квіти збирала, і, коли вона вже їх набрала так багато, що більше нести не могла, згадала вона про бабусю й вирушила до неї.

Підійшла Червона Шапочка до бабусиної хатинки, а двері відчинені.
Здивувалася вона, зайшла всередину й гукнула:

— Доброго ранку! — Але відповіді не було.

Тоді вона підійшла до ліжка, розсунула полог, бачить — лежить бабуса,
насунуто чепець у неї на саме обличчя, і виглядає вона дивно.

— Ой, бабусю, чому в тебе такі великі вуха? — запитала Червона Шапочка.

— Щоб краще тебе чути!

— Ой, бабусю, а які в тебе великі очі!

— Це щоб краще тебе бачити!

— Ой, бабусю, а що це в тебе такі великі руки?

— Щоб легше тебе обійняти.

— Ох, бабусю, який у тебе, однак, великий рот!

— Це щоб легше було тебе проковтнути!

Сказав це вовк, скочив з ліжка — і проковтнув бідну Червону Шапочку.

Наївся вовк і ліг знову в ліжку, заснув і став голосно-преголосно хропіти.

Йшов повз мисливець.

Почув він звуки, що долинали з хатинки, якісь дивні, й насторожився: не може
бути, щоб старенька так голосно хропла!

Підкрався він до віконця, зазирнув усередину — а там у ліжку вовк лежить.

— Ось ти де, сірий розбійнику! — сказав він. — Я вже давно тебе розшукую.

Хотів мисливець спочатку застрелити вовка, та передумав. Раптом той з'їв
бабусю, а її можна ще врятувати.

Узяв мисливець тоді ножиці й вспоров черево сплячому вовкові. Вибралися
звідти Червона Шапочка й бабуса — обидві живі й неушкоджені.

І були всі троє дуже й дуже задоволені. Мисливець зняв із вовка шкуру й поніс
її додому. Бабуса з'їла пиріг, випила молока, що принесла їй Червона
Шапочка, і почала одужувати й набиратися сил.

Червона Шапочка ж зрозуміла, що завжди треба слухатися старших і в лісі
ніколи не звертати з дороги.

